

at være dets producent. § 4, stk. 1, gennemfører direktivets artikel 3, stk. 1.

Det følger desuden af lovens § 4, stk. 2, at den, der med henblik på videresalg, udlejning, leasing eller enhver anden form for omsætning som led i sin erhvervsvirksomhed indfører et produkt i EU, anses som produktets producent, og den pågældende er ansvarlig på samme måde som producenten. § 4, stk. 2, gennemfører direktivets artikel 3, stk. 2.

Endelig følger det af § 4, stk. 4, at enhver leverandør af et produkt anses som dets producent, hvis skadelidte ved et produkt, der er produceret i EU, ikke kan konstatere, hvem der har produceret dette, eller hvis skadelidte ved et produkt, der er produceret uden for EU, ikke kan konstatere, hvem der har indført dette i EU. Ifølge § 4, stk. 5, gælder stk. 4 ikke, hvis mellemhandleren inden rimelig tid giver skadelidte oplysninger om producentens eller importørens navn og adresse eller navnet og adressen på den, der har leveret produktet til mellemhandleren. Mellemhandleren kan dog ikke henvise skadelidte til en ansvarlig, der har hjemting uden for EU. Lovens § 4, stk. 4 og 5, gennemfører direktivets artikel 3, stk. 3.

2.4. Producenten er på objektivet grundlag ansvarlig for skader forårsaget af en defekt. Defekten kan f.eks. skyldes produktets konstruktion eller fabrikation, eller den kan skyldes utilstrækkelig instruktion. Derimod er producenten ikke ansvarlig for f.eks. udviklingsskader. Producenten er således ikke ansvarlig, hvis vedkommende beviser, at det på grundlag af den videnskabelige og tekniske viden på det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning, ikke var muligt at opdage defekten, jf. produktansvarslovens § 7, stk. 1, nr. 4, som gennemfører produktansvarsdirektivets artikel 7, litra e.

Desuden er producenten ikke ansvarlig efter produktansvarsloven og direktivet, hvis denne beviser, at produktet hverken er fremstillet, frembragt, indsamlet eller bragt i omsætning af denne som led i erhvervsvirksomhed, jf. produktansvarslovens § 7, stk. 1, nr. 2, som gennemfører produktansvarsdirektivets artikel 7, litra c.

Der henvises i øvrigt til produktansvarslovens § 7 og direktivets artikel 7 for andre tilfælde, hvor producenten ikke er ansvarlig, selv om produktet har en defekt.

Ifølge produktansvarslovens § 8, stk. 1, der gennemfører direktivets artikel 9, litra b, fradrages et beløb på 4.000 kr. ved fastsættelsen af erstatning for skade på ting i henhold til produktansvarslovens § 6, stk. 1, dvs. i den erstatning, der hviler på producentens objektive ansvar.

Produktansvarsloven omfatter personskade, tab af forsørger og forbrugertingskade, jf. lovens § 2. Det tilsvarende gør sig gældende for direktivet, jf. artikel 9. Produktansvarslovens § 10 om mellemhandleransvaret angår dog også erhvervstingskader, jf. punkt 2.5 nedenfor. Produktansvarsloven fastlægger dog ikke ansvarsgrundlaget ved erhvervstingskader.

Ansvarsgrundlaget ved erhvervstingskader er fastlagt ved de i retspraksis udviklede principper om produktansvar. Det retspraksisbaserede produktansvar for producenter har karakter af et strengt culpaansvar, der tenderer hen imod et objektivet ansvar. Et sådant ansvar gjaldt også for producenten ved personskade, tab af forsørger og forbrugertingskade forud for produktansvarslovens vedtagelse, jf. Folketingstidende 1988-89, tillæg A, side 1598-1601.

Ifølge produktansvarslovens § 13 begrænser loven ikke skadelidtes adgang til erstatning efter almindelige regler om erstatning i eller uden for kontrakt eller i medfør af regler, som er fastsat i eller i henhold til anden lovgivning.

Det fremgår af direktivets artikel 13, at direktivet ikke berører de rettigheder, som skadelidte kan påberåbe sig under henvisning til retsreglerne om ansvar i og uden for kontraktforhold eller under henvisning til særregler om ansvar, der er gældende på tidspunktet for direktivets meddelelse.

2.5. En mellemhandler defineres i produktansvarslovens § 4, stk. 3, som den, der erhvervsmæssigt bringer et produkt i omsætning uden at anses som producent.

Efter lovens § 10 hæfter en mellemhandler for produktansvar umiddelbart over for skadelidte og over for senere mellemhandlere i omsætningskæden. Skadelidte kan rette sit krav mod producenten (producenterne) eller mod mellemhandleren (mellemhandlerne) eller mod alle disse, idet de alle over for skadelidte hæfter solidarisk, jf. produktansvarslovens § 11, stk. 1.

En mellemhandler hæfter ikke kun umiddelbart over for den skadelidte, men også over for senere mellemhandlere i omsætningskæden af det pågældende produkt. Den mellemhandler, som har måttet betale erstatning til skadelidte eller til en senere mellemhandler, indtræder herefter i skadelidtes krav mod producenten og tidligere mellemhandlere, jf. produktansvarslovens § 11, stk. 3.

At mellemhandleren hæfter umiddelbart over for skadelidte og senere mellemhandlere, betyder, at mellemhandleren skal betale erstatning, uanset om det er muligt for skadelidte at gennemføre sit krav over for producenten.